

[Alfred Jensen.]

komme til at gå ud over befolkningen, ud over skatteyderne.

Jeg har med interesse hørt de bemærkninger, der fremsættes om udgiftsreformen, og jeg kan ikke se, at der er megen trøst at hente for det arbejdende folk i de taler, der i tinget er fremsat herom både i går og i dag, eller i de taler, der holdes udenfor folketinget. De besparelser, man sætter ind for at opnå, er på sociale områder, altså på de områder, hvor småkårsfolk har haft lettelse. Man kan selvfølgelig spare på børnetilskud, man kan spare på tilskud til boligbyggeriet, man kan tage fat på mælketilskuddet, man kan skære ned på udgifterne til sygehusvæsen, til sundhedsvæsen, til undervisningsvæsen, men hvem er det, der kommer til at betale? Det er ham, som vi står og diskuterer om at skaffe en skattelettelse, og det nytter jo ikke meget, at man skaffer en nedgang i statens udgifter og måske også på papiret kan lave en lettelse i beskatningen, hvis de, der i forvejen har for lidt i indkomst, for lidt til at klare dagen og vejen, kommer til at betale mere i det daglige. Hvordan man end vender og drejer de udgifter, der nu angribes, enten det er udgifter til foranstaltninger af social eller kulturel art, er disse gennemført for at højne den sociale standard, en højnelse, som føltes nødvendig. Adskillige er gennemført for at lette kårene for dem, der havde en sådan lettelse behov. Der er ikke noget som helst, der godtgør, at småkårsfolks vilkår er forbedret i en sådan grad, at disse foranstaltninger — det være sig foranstaltninger indenfor sygehusvæsenet eller med andre sociale formål — er blevet overflødige. Tværtimod, forholdene er således, at man bør fortsætte med dem. Derimod synes jeg nok man kan sige, at de, der har de store indkomster, ikke har fået deres forhold forringet i en sådan grad, at man bør tale om at skabe lettelse for dem. Tværtimod er der intet til hinder for, at man fortsat her kan opretholde den nuværende beskatning, ja, man kan endda øge den, forsåvidt det skulle være nødvendigt.

Jeg hørte med interesse, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen lagde så stor omsorg for dagen for aktieselskaberne og de store grundbesiddere, men det undrer mig, at der ikke blev lagt nogen omsorg for

dagen for de mange hundredtusinder, som slider og slæber og skaffer de værdier frem, som Danmark må have for at eksistere og for at eksportere. Det slid har betydet, at der eksporteres langt mere nu end tidligere, og det burde betyde, at den karrige indkomst, man får for sine nævers arbejde, ubeskåret kunne bruges, uden at man skulle have skyld for at frådse og ødelægge landets økonomi.

Man kan selvfølgelig let stå her og tale om, at forholdene er helt anderledes nu end i 1930'erne, arbejdsløsheden behøver vi ikke at have opmærksomheden henvendt på. Ja, det kan måske være godt nok for dem, som har deres sikret, men man skal ikke se bort fra, at vi stadigvæk har et arbejdsløshedsproblem. Det eksisterer ikke alene dér, hvor vi har arbejdsløshedsøer, i Jylland, men over det ganske land. Vi havde sidste år, da beskæftigelsen var relativ god, en ledighedsprocent for hele året på 8. Året i forvejen lå den på 9,2 og i 1952 på 12,5. Ja, der er måske dem, der mener, at det er i sin orden, at vi har en sådan ledighedsprocent, og at bare vi kan komme ned under 10 pct.s ledighed, er dette sociale problem klaret, så er der fuld beskæftigelse. Jeg ville ønske, at ærede medlemmer, der udtaler sig så letfærdigt, prøvede at sætte sig i den arbejdsløses sted, prøvede at sætte sig i de menneskers sted, der har frygten for afskedigelse inde i sig praktisk talt hver dag, for det er adskillige tusinder, for ikke at sige op imod hundredtusinder. Det burde man tage i betragtning, når man diskuterer disse spørgsmål; så kunne det være, man fandt frem til helt andre konklusioner end dem, man nu er nået til.

Det er iøvrigt bemærkelsesværdigt, at når man taler om at spare på udgifterne, taler man praktisk talt ikke om militæradgifterne. Ja, det konservative folkeparti har talt om dem, men det blev sagt, at de måtte absolut ikke røres, dér måtte ikke skæres ned. Regeringen havde i sommer og i efteråret den opfattelse, da den syslede med nedskæringsplaner, at når der skulle skæres ned, kunne man ikke gå udenom de militære udgifter, men måtte foretage besparelser dér, ja, jeg tror også, man brugte ordet nedskæringer. Det var rart at vide nu, da man forhandler om disse problemer,